

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **C. S.**, nar. X., štátny príslušník Indie, zastúpený: Advokátska kancelária Š., s.r.o., M., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MV-SLV-254/OLVS-2010 zo dňa 23.6.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 255/2010-37 zo dňa 23. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 255/2010-37 zo dňa 23. novembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 123,50 EUR k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. MV-SLV-254/OLVS-2010 zo dňa 23.6.2010,

ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň uložil žalovanému povinnosť žalobcovi zaplatiť trovy konania vo výške 382,32 Eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že dôvody, ktoré uvádzal žalobca v žiadosti o udelenie azylu zo strany prvostupňového ako aj zo strany žalovaného správneho orgánu neboli riadne preskúmané, pretože uvedené správne orgány neskúmali aktuálnu situáciu v Indii a riadne sa ňou nezaoberali. Z administratívneho spisu bolo zjavné, že správny orgán prvého stupňa nevykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôvodmi, a to obsahom správ o krajine pôvodu. Žalovaný rovnako ako prvostupňový správny orgán použili v konaní o udelenie azylu iba dôkazy, ktoré si zabezpečili v priebehu konania o prvej žiadosti o udelenie azylu. Oba správne orgány vo svojich rozhodnutiach poukazovali na prvé azylové konanie, ktoré prebiehalo v roku 2007, avšak od toho času uplynuli viac ako 3 roky počas ktorých aktuálnu situáciu v Indii neskúmali a iba konštatovali, že skutkový stav vo veci žalobcu sa podstatným spôsobom nezmenil. Správne orgány túto situáciu vyhodnotili iba na základe pohovoru uskutočneného so žalobcom bez toho, aby sa riadne zaoberali tým, či sa skutkový stav naozaj zmenil. Krajský súd teda skonštatoval, že zo strany oboch správnych orgánov došlo k neprešetreniu dôvodov uvádzaných žalobcom a preto súd zrušil rozhodnutie žalovaného pre nedostatok dôvodov uvedených v rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie. V odvolaní uviedol, že inštitút doplnkovej ochrany je subsidiárneho a len dočasného charakteru voči inštitútu azylu. Pokiaľ sa v konaní nezistia dôvody na udelenie azylu a z výpovede žalobcu je možné dospieť k záveru, že žiadateľ by mal byť v prípade návratu do svojej krajiny vystavený vážnemu bezpráviu, migračný úrad prihliadne o. i. na aktuálne správy o krajine pôvodu. Zákon o azyle pri zastavení konania neukladá povinnosť migračnému úradu bez návrhu zisťovať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany. Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR (I Sžo KS 124/2005), " ... povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ (žiadateľ o udelenie azylu) v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť,

aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody na udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom aj vykonal príslušné skutkové zistenia." Vzhľadom na subsidiárny charakter doplnkovej ochrany vo vzťahu k § 13a zákona o azyle, ktorá je automaticky posudzovaná v rámci azylového konania, povinnosť oznámiť skutkový stav sa vzťahuje aj na poskytnutie doplnkovej ochrany. Obdobne je to konštatované v rozhodnutí NS SR 1Sža/11/2009 týkajúce sa navrhovateľa, kde na strane 6 súd konštatuje "Hoci sa aplikácia inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o poskytnutí či neposkytnutí doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať." Obdobne v § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle je ustanovené, že Ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8,10, 13a alebo 13b. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva pre navrhovateľa (a nie až dodatočne v odvolacom konaní pre právneho zástupcu) povinnosť odôvodniť svoju žiadosť dôvodmi alebo skutočnosťami, ktoré sú striktne vymedzené v predmetných paragrafoch zákona, v opačnom prípade bude jeho žiadosť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Zákon o azyle je lex specialis k správneho poriadku. Neustanovuje však povinnosť bez návrhu zisťovať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany pri zastavení konania. Takáto povinnosť sa nedá ani analogicky odvodiť z citovaných ustanovení zákona o azyle, resp. právne záväznej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Na základe uvedených skutočností navrhoval žalovaný aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že s § 205 ods. 1 OSP vyplývajú dôvody, pre ktoré možno podať odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu. Z podaného odvolania ale nie je zrejmé, pre ktoré z týchto zákonom stanovených dôvodov sa žalovaný odvoláva, rovnako z neho nie je zrejmé, prečo považuje rozhodnutie krajského súdu za nezákonné. Podané odvolanie tak nie je dostatočne zrozumiteľné, aby žalobca mohol vedieť, ku ktorým skutočnostiam uvádzaných v odvolaní je nevyhnutné sa vyjadriť.

Ďalej vo svojom vyjadrení uviedol, že je pravda, že zákon o azyle v ustanovení, ktoré

upravuje rozhodovanie o zastavení konania výslovne neukladá migračnému úradu povinnosť skúmať dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany v tom zmysle, že by sa v ňom nachádzala formulácia "migračný úrad je povinný skúmať dôvody poskytnutia doplnkovej ochrany". Zo zákona o azyle však jednoznačne vyplýva a samotný žalovaný to uvádza v úvode svojho odvolania, že pokiaľ sa v konaní nezistia dôvody na udelenie azylu a z výpovede žiadateľa je možné dospieť k záveru, že by mu v krajine pôvodu mohlo hroziť vážne bezprávie, migračný úrad prihliadne okrem iného na aktuálne správy o krajine pôvodu, teda bude skúmať aj splnenie podmienok doplnkovej ochrany. Azylovým konaním nie je iba posudzovanie otázok azylu, ale aj posudzovanie otázok doplnkovej ochrany, v prípadoch, keď žiadateľovi o azyl nebol udelený azyl. Z toho súčasne vyplýva, že iba vtedy, ak azyl udelí, nemá zákonnú povinnosť skúmať doplnkovú ochranu. V zákone o azyle nemusí byť pri každom jednotlivom prípade rozhodnutia uvedené, že migračný úrad má povinnosť skúmať splnenie podmienok azylu, a ak tieto nie sú splnené, aj splnenie podmienok doplnkovej ochrany. Táto povinnosť jednoznačne vyplýva z úvodných ustanovení zákona. Odvolanie žalovaného považoval žalobca za zmätočné, pretože na jednej strane hovorí o tom, že ustanovenie o zastavení azylového konania mu túto povinnosť neukladá a na druhej, že doplnkovú ochranu posudzuje automaticky.

Navyše na podporu svojich tvrdení cituje rozsudok Najvyššieho súdu z roku 2005, kedy inštitút doplnkovej ochrany nebol súčasťou slovenského právneho poriadku. K citácii ďalšieho rozsudku, žalobca uviedol, že v tomto sa síce uvádza, že pri rozhodovaní o doplnkovej ochrane sú do značnej miery určujúce tvrdenia žiadateľa, to ale neznamená pasivitu migračného úradu. Žalobca riadne prezentoval svoju obavu z prenasledovania a to už v zápisnici o podaní vysvetlenia a už tu bol daný dôvod na riadne skúmanie aktuálnej situácie v krajine jeho pôvodu. Navyše súd konštatoval, že tvrdenia navrhovateľa sú určujúce do značnej miery, nie to, že sú jediným určujúcim kritériom. Záverečné tvrdenia žalovaného vzťahujúce sa k ustanoveniu § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle považoval žalobca za nezrozumiteľné v kontexte tohto prípadu.

V zmysle uvedených skutočností preto navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu a zároveň určil žalovanému povinnosť nahradiť právneho zástupcovi žalobcu náhradu trov právneho zastúpenia odvolacieho

konania vo výške 123,50 EUR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 5. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. MV-SLV-254/OLVS-2010 zo dňa 23.6.2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté

rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či dôvody uvedené žalovaným v podanom odvolaní, sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z administratívnych spisov bolo zistené, že žalobca prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 20.1.2007 z ekonomických dôvodov. Rozhodnutím ČAS: MU-116/PO-Ž-2007 zo dňa 14.3.2007 Migračný úrad Ministerstva vnútra žalobcovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle neposkytol doplnkovú ochranu a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle vyhlásil, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia. Toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave a rozhodnutie krajského súdu bolo potvrdené Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Žalobca požiadal o azyl znova 4.3.2010 z dôvodu obavy o svoj život v prípade návratu do Indie, nakoľko je sympatizantom politickej strany Al Kalidal a členovia opozičnej strany Kongress sa mu vyhrážali smrťou. Taktiež sa na Slovensku proti nemu vedie súdne konanie a čaká na jeho výsledok.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím ČAS: MU-100-9/PO-Ž-2010 zo dňa 16.4.2010 konanie o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil nakoľko v prípade žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. MV-SLV-254/OLVS-2010 zo dňa 23.6.2010, a to tak, že podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle a § 46, § 59 ods. 2 a § 61 ods. 2 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov rozklad zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovanej v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v azylových veciach, konkrétne v odôvodnení rozhodnutia 1SžoKS/124/2005 "... povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ (žiadateľ o azyl) v priebehu správneho konania uviedol. Pritom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodíť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody na udelenie azylu žiadateľom

neuplatnené, a aby následne k týmto dôvodom vykonal príslušné zistenia." Z uvedeného vyplýva, že situácia v krajine pôvodu účastníka konania sa posudzuje v konkrétnom vzťahu k účastníkovi konania a k dôvodom, ktoré uvádza v azylovom konaní. Rovnako poskytnutie doplnkovej ochrany je podľa žalovaného založené na individuálnom prístupe s dôrazom na subjektívne dôvody žiadosti, a teda za hlavný dôvod udelenia doplnkovej ochrany nemožno považovať samotné všeobecné pomery v krajine pôvodu účastníka konania, na ktoré poukazuje splnomocnený zástupca účastníka konania v podanom rozklade. Situácia v krajine pôvodu vo vzťahu k účastníkom konania, ako aj ním uvedené dôvody, pre ktoré žiadal o azyl na území Slovenskej republiky, rovnako aj otázka poskytnutia doplnkovej ochrany účastníkovi konania, boli predmetom preskúmania, a to aj súdneho, pričom Krajský súd v Bratislave, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnili s právnym názorom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, že v prípade účastníka konania nie sú dôvody na udelenie azylu na území Slovenskej republiky a neboli zistené ani iné skutočnosti brániace návratu účastníka konania do Indie. Žalovaný poukázal na to, že nebolo v týchto konaniach preukázané, že by účastník konania mohol byť v krajine pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, čo by odôvodňovalo poskytnutie doplnkovej ochrany účastníkovi konania. Nakoľko v čase od uvedeného právoplatného rozhodnutia až do času rozhodovania o opakovanej žiadosti účastníka konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nenastala žiadna taká závažná zmena pomerov v krajine jeho pôvodu, ktorá by v konkrétnom vzťahu k nemu odôvodňovala iné rozhodnutie vo veci a ani sám účastník konania pri svojej opakovanej žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a v podanom rozklade neuviedol žiadne nové skutočnosti poukazujúce na podstatnú zmenu skutkového stavu v jeho veci, žalovaný skonštatoval, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona bolo vydané v súlade so zákonom.

Na základe uvedených skutočností dospel žalovaný k záveru, že žalobca nesplnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu ustanovených v § 8 až 10 zákona, nakoľko sa nepreukázala opodstatnenosť obáv z prenasledovania tak, ako to upravuje zákon, ako aj Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951, ktoré sú v oblasti azylu pre Slovenskú republiku záväzné. Skutočnosť, že účastník konania podal opätovnú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky neodôvodňuje zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko už bolo právoplatne rozhodnuté o neudelení azylu účastníkovi konania a ako vyplýva zo spisového materiálu, skutkový stav, na základe ktorého účastník konania žiadal udeliť azyl, sa podstatne

nezmenil, čím boli naplnené právne podmienky pre postup v konaní podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona. Podľa jeho názoru správny orgán konajúci v prvom stupni dostatočne spoľahlivo zistil skutočný stav veci, aplikoval správne ustanovenia zákona a tiež po procesnej stránke zabezpečil v konaní všetky práva účastníka konania.

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že prvostupňový súd sa dôsledne zaoberal námietkami navrhovateľa, tieto považoval za dôvodné a napadnuté rozhodnutie žalovaného pre nedostatok dôvodov uvedených v rozhodnutí zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

S uvedeným právnym názorom krajského súdu sa stotožnil aj súd odvolací. Súhlasil s názorom krajského súdu, že dôvody, ktoré uvádzal žalobca v žiadosti o udelenie azylu neboli riadne preskúmané. Z obsahu spisu žalovaného vyplýva, že navrhovateľ dňa 4.3.2010 v zápisnici o podaní vysvetlenia ako dôvod žiadosti o azyl uviedol, že je sympatizantom politickej strany Al Kalida a členovia opozičnej strany Kongress sa mu mali vyhrážať smrťou. Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 22.3.2010 vyplynulo, že počas pohovoru navrhovateľovi nebola zo strany prvostupňového správneho orgánu položená k tomuto dôvodu žiadna doplňujúca, resp. objasňujúca otázka, takže navrhovateľ na otázku, či si pamätá na dôvody, ktoré uvádzal v prvej žiadosti o azyl, odpovedal, že si pamätá, že uvádzal ekonomické dôvody. Prvostupňový správny orgán sa tak uspokojil s odpoveďou navrhovateľa, že napriek tomu, že vo vyhlásení uvádzal politické dôvody žiadosti o azyl, nemá žiadne politické dôvody, má len ekonomické dôvody. Pokiaľ teda, žalovaný argumentuje, že nebolo povinnosťou správneho orgánu za navrhovateľa domýšľať právne relevantné dôvody na udelenie azylu, s týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje, avšak ako sám tvrdí, povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (správny poriadok) má správny orgán v rozsahu dôvodov, ktoré navrhovateľ (žiadateľ o azyl) v priebehu správneho konania uviedol.

Pokiaľ teda, navrhovateľ do zápisnice o podaní vysvetlenia uviedol, že je sympatizantom politickej strany Akali Dal a členovia opozičnej strany Kongress sa mu mali vyhrážať smrťou, bolo jeho povinnosťou klásť mu doplňujúce resp. objasňujúce otázky, pretože forma otázok, ktorú prvostupňový správny orgán zvolil, skôr nasvedčuje tomu, že objasneniu týchto skutočností sa správny orgán vyhol a uspokojil sa s odpoveďou, že navrhovateľ nemá politické dôvody a jeho

žiadosť je založená na tých istých dôvodoch ako predchádzajúca, t. j. na ekonomických dôvodoch. Pričom zo všeobecne koncipovanej otázky správneho orgánu k politickým dôvodom nie zrejmé, čo pod politickými dôvodmi mal správny orgán na mysli a či bolo možné od navrhovateľa spravodlivo žiadať, že na tak všeobecne položenú otázku bude odpovedať spôsobom, z ktorého bude zrejmé, že správny orgán od neho očakáva objasnenie dôvodov, pre ktoré sa mu mali vyhrázať smrťou za sympatie k politickej strane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom poznamenáva, že podrobný výsluch navrhovateľa v konaní o udelenie azylu je primárnym predpokladom pre zistenie a objasnenie dôvodov pre ktoré navrhovateľ žiada o udelenie azylu (tak ako uviedol aj v rozsudku NS SR sp. zn. 4SžoKS/57/2006 zo dňa 27.2.2007) .

Má pritom bezpochyby význam pre určenie rozsahu a spôsobu vykonania ďalších dôkazov, vyhodnotenie ktorých musí byť náležite zdôvodnené, obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia a len dodržanie takého postupu môže vyústiť v riadne zistený skutkový stav.

Nie je sporné, že dôležité fakty musí oznámiť sám navrhovateľ. V prípade nejasností je však správny orgán povinný sa na jednotlivé fakty dopytovať otázkami, tak aby vyhlásenia navrhovateľa boli ucelené a aby bol podrobnou výpoveďou navrhovateľa stanovený okruh okolností, na ktorých dokazovanie sa odporca zameria.

Odvolačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že správne orgány neskúmali aktuálnu situáciu v Indii a riadne sa ňou nezaoberali, považuje tiež za dôležité zdôrazniť, že správne orgány dostatočne navrhovateľa nevypočuli k dôvodom jeho druhej žiadosti o azyl, následne nevykonali riadne dokazovanie procesne legálnymi prostriedkami a nezaoberali sa tým, či sa skutkový stav naozaj nezmenil. V medziach námietok vznesených žalobcom v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, správne dospel krajský súd k záveru o nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov rozhodnutia o zastavení konania o udelenie azylu.

V tejto súvislosti preto námietky žalovaného uplatnené v odvolacom konaní vyhodnotil odvolací súd za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 123,50 EUR (podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) za jeden úkon právnej služby 1 x 123,50 EUR (písomné podanie na súd – vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 16.2.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 5. apríla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová